

Тъ въ ума си Бога хвалятъ
И всички наредъ
Си чабучкитѣ запалятъ,
Катъ при своя кметъ.

Той ги гледа, той ги пита
Съ гласъ любезенъ тихъ,
И за хора той ги счита,
Смѣй се ведно съ нихъ.

И въ очи имъ се набиратъ
Сълзи въ тоя мигъ,
И се чудятъ, какъ разбира
Тѣхниятъ езикъ.

Гайда ручи и момитѣ
Скачатъ, ритатъ съ смѣхъ,
И провикватъ се момцитѣ
Весело до тѣхъ.

И при тия прости хижи,
При този веселъ звукъ,
Царъ забравя слава, грижи,
Тронъ и Петербургъ.

А пъкъ старци се подръпнатъ
И другаръ съ другаръ
Се поглеждатъ и си шепнатъ:
„Колко харенъ царъ“.

* * *

Климатътъ въ Бѣла за Царя се оказа нездравословенъ, мѣстността не особно безопасна, начинътъ на живѣнето тежъкъ и тѣженъ, поради отдалечеността на Плъвенъ, гдѣто е имало постоянно